SORIN CERIN

PARFUM DE ETERNITATE

SORIN CERIN

PARFUM DE ETERNITATE

POEME DE DRAGOSTE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CERIN, SORIN
Parfum de eternitate / Sorin Cerin.- Bucuresti:PACO,2012

ISBN 978-606-8006-96-3

821.135.1-1

CUPRINS

1. Destinul vieţii

O viaţă întreagă ne dorim ţărână,
ne hrănim cu ea,
suntem ţărână,
îndeajuns de multă,
pentru rădăcinile
copacului destinului nostru,
adânci din noi,
devenit suflet,
răsfirate în speranţe,
doborât deseori de furtunile sentimentale,
sau ars de doruri,
la capăt de singurătate,
în amurgul sângelui
care nu-şi mai înţelege venele
care-i călăuzesc viaţa,
infarct de vise pe taraba pierzaniei,
unde orizontul,
îşi târguieşte până la ultima clipă,
absurdul.

Alergăm spre un nou
Încotro,
la picioarele căruia,
nu mai observăm paşii pierduţi
în colbul deşertăciunii acestei existenţe,
deseori naufragiată
în bizarul de a ne fi născut,
la fel de oameni ca predecesorii,
genă de sacrificiu a nimicniciei,

de ce nu te pierzi tu,
în desfrâul viitorului,
care te joacă la ruleta morţii
de sine însuşi?

2. Dumnezeu, lume şi religie

Lumină de sacrificiu
ai devenit suflet,
în lumea dorurilor deşarte,
botezată de Dumnezeul amăgirii,
de noi înşine,
în catedrala rănii de smarald,
a Destinului,
blestemat de Timp,
să se hrănească doar cu clipele
deşertăciunii sale.

Praf de stele,
cum de ai decăzut,
atât de adânc,
până în murdăria trupului nostru,
dezamăgind lacrima Creatorului
de a reuşi să te mai spele vreodată
cu toate religiile acestei lumi?

3. Apus greu

Alături de infinit,
omul devine conştient de moartea,
vulcanilor prin care îşi erupe viaţa,
arzând în limita,
străzilor pline de priviri,
demult moarte,
ale sperenţelor.

Cât de greu poate fi apusul
inimii tale lăsate de Creator,
să-şi piardă sensul,
primăverilor în care credeam,
că-L vor învia pe Dumnezeul din noi?

Libertate de iarbă ofilită,
zâmbet de stâncă sfărâmată,
nimb de înger beat la întâlnirea Lui,
cu paradisul creaţiei zdruncinate
de păcatul de a fi tu alături de mine.

4. Naşterea Viitorului

A-mi aminti,
 înseamnă să ne întâlnim,
în eternitatea Tatălui Nostru,
ce a uitat să mai bea licoarea uitării,
clipelor noastre prea tari,
ale căror grade te ucid
cu frumuseţea lor de zeiţe
disperate de noi înşine.

Lauri de plumb pe pântecele gravidelor,
ce vor să ne nască viitorul,
pierdut demult la ruleta de noi înşine,
devenit,
trecut uitat de inimile
care ne bat infinitul,
amintitndu-ne de moarte.

Şi striga Timpul ca din gură de şarpe,
fiindu-i teamă să nu moară,
născând eternitatea ţărânii,
în care nu am mai înţelege,
cum de pot muri iubirile,
ce şi-au promis,
Eternitatea!

Am rămas singur de mine
şi de tine,
 Înger de lacrimi,

neputând să mai plâng vreodată,
fără suspinul eternităţii Tale,
devenită peste noapte,
Om!

5. Apocalipsa

Dinţii munţilor de cer,
sfâşiau haina soartei
roasă la colţuri de moartea,
ce nu întârzia să apară,
înotând disperată viaţa,
căutând un tărâm
al norilor însetaţi de vise,
deşert apocaliptic,
înglodat în noroiul minciunii,
de a ne naşte la fel de egali,
precum murim.

Aştrii de cenuşă,
se prăbuşesc peste inimi,
arşi de propriile lor străluciri,
de a da viaţă unor lumi,
demult uitate de Lumina
pierdută pe vecie în ochii tăi.

6. Înainte de naştere şi după moarte

Dacă a crezut în stelele căzătoare,
Dumnezeu a visat viaţa,
al cărei unic scop este moartea
desprinsă din priveliştea
timpului în descompunere,
doar Clipa nu a vrut să-şi împartă,
sărutul existenţei cu nimeni altcineva
decât cu Eternitatea,
născând odată pentru totdeauna
Iluzia Vieţii,
unde totul trebuie să se sfârşească
în abisul Uitării,
apă a viselor peste care suntem obligaţi să trecem,
la fel de desculţi precum am primit această lume,
cu aceeaşi ochi larg deschişi ce nu mai văd
decât Întunericul,
pe care nu-l mai pot conştientiza
devenind astfel
Lumina Divină a Eternităţii
din noi,
cea care ne-a dat suflul vieţii
pătimaş de reveria morţii
din care am venit.

Să fie înainte de naştere,
acelaşi lucru cu după moarte?

7. Amfora vieţii

Am îngenuncheat
 genunchii de zăpadă răsfiraţi
prea sinceri şi naivi,
în mănunchiul razelor de grâu,
ai pâinii Destinului,
 ros de sudoarea
marilor munci
la care a fost supus de Dumnezeu,
spre a reuşi odată şi odată cu mântuirea
de noi înşine.

Mi-am aranjat în linişte,
muzeul gândurilor mele de ceară fluidă,
arsă la lumânarea cunoaşterii,
noile clipe,
ale Timpului mai străin de noi înşine,
decât întreaga lui eternitate faţă de moarte.

Privesc către răsăritul ce apune dureros,
în podul casei pălmilor mele,
cu pereţii surpaţi,
ruină de porţelan spart,
din trupul unei amfore,
ce a fost cândva,
trupul visului vieţii mele.

8. Masca lumii

Ascultă de mormântul tălpilor tale
dacă vrei să alegi calea dreaptă,
fiindcă ţelul suprem al vieţii, este moartea.

Nici zefirul limbilor acestei lumi,
nu va reuşi să alunge blestemul rădăcinilor,
a căror tulpini înmuguresc viaţa dăruită morţii.

Câte ramuri sunt în pădurea valurilor
ce se zbat neputincioase la lumina lumânării,
Destinului de carnaval înlăcrimat
 cu plumbul mănuşii de argint a fericirii,
pe care o afişează masca acestei lumi surâzătoare,
în demenţa ei diabolică?

9. Glacială

În inima singurătăţii
se surpă ţărâna din noi,
devenind suflet.

Departe de copacii negrii
ai iernii prea goale de noi înşine,
îngheaţă fericirea.

Prea frig de zâmbetele încremenite,
la colţ de dor,
uitat amor în parcul părăsit,
până şi de uitare.

Ninge cu gheaţa cuvintelor noastre,
născută din apa lacrimilor
răsărite din soarele cu dinţi ai dorului,
ce stă tremurând pe taraba viselor noastre,
pe care nu le mai cumpărăr nimeni, niciodată,
în iarna a cărei naştere înseamnă moarte.

10. Cioburile clepsidrei

Lanţuri de nisip,
ascut sunetul surd al clepsidrei sparte,
din cioburile căreia suntem chemaţi,
să ne salvăm iubirea,
nemurind în eternitatea Clipei.

Lemn de trecut ars,
în cuptoarele sentimentelor
ce par răcite mai demult decât Vremea,
zăpezi de lacrimi triste,
de cristal spart,
în zorii adevărului.

11. Manifestând cu Dumnezeu

Privind prin ferestrele obscure ale acestei lumi,
nu pot decât să observ,
câinele flămând al vieţii noastre,
cum se repede la tomberonul promisiunilor,
politicilor cele mai democratice
prin care toate ÎL înţeleg pe Dumnezeu,
dar nici una nu îl poate ajuta,
să-şi clădească biserica
ruginită de părăsirea Timpului,
din inimile noastre.

Lasă-mi poarta amintirii deschisă,
la ceas de sânge
prin care-mi respir frumuseţea acestei lumi,
ajunsă prostituată la colţul străzii deznădejdii,
unde iarna iubirilor este mai îngheţată ca niciodată,
de promisiuni deşarte.

12. Neodihnă

Aruncă cu piatra tăcerii
în apa adâncă a speranţei,
înecat de neodihna păcatului,
de a te naşte,
duh de lumină,
orbit de întunericul lăuntric,
al ţărânei pe care te sfieşti să o părăseşti,
fiindcă te face să iubeşti
trupul îcercănat al viitorului,
prea obosit de trecutul greu,
ce-l cară în spatele
Iluziei Vieţii.

Cel oropsit de lume,
mântuit de suferinţe,
înlăcrimat de vise stinse
la flacăra deznădejdii,
să arunce cu piatra,
în cine,
Doamne?

13. Amintirea ta

Am scris cu pana aripii rupte,
leagăn de zbor şi libertate,
melc ce nu-şi mai poate căra cochilia,
neliniştea ce-şi asmute câinii remuşcării,
din frigul de afară,
departe de lava sângelui,
ce-mi arde vulcanul firii mele,
luminând cu magma arsă din stelele clipelor,
o nouă zi.

Care să fie sensul pălmilor aprinse,
ce nu te mai pot îmbrăţişa,
de trecutul îngheţat,
dor de rădăcină tăiată,
la orizont de prevestiri,
carte deschisă de amurg,
lăstar încremenit,
în propria lui iarnă,
flori de gheaţă ale sufletului,
umbrite de aburul care încă mai dăinuie,
cu amintirea ta, adânc în mine.

14. Suflet şi ţărână

Dacă aş şti numărul
stropilor din ploaia inimii tale,
doar armurierul dorului de cristal,
acum spart,
din oglinda viselor noastre,
ar mai putea bănui
numărul cioburilor
de promisiuni deşarte
a ţărânii din noi
faţă de care,
ni s-au compromis spiritele
cu naşterea unei viitoare morţi.

Nu există legământ al sufletului cu ţărâna
fără moarte,
al zorilor fără amurg,
al aripilor fără înălţimi,
al dorului fără durere,
al apei fără ţărmuri
al meu fără tine.

15. Suflarea Destinului

De ce am luptat printre zeii amurgului,
de a deveni un răsărit pentru tine?
Eram prea liber de iubire,
şi am căzut adânc în uitarea ta,
vrajă nestemată de apocalipsă
a inimii dorului meu.

Şi am rupt stânca ce ne despărţea,
dar fiind atâte de grea,
încât am alunecat în oceanul indiferenţei,
clipelor efemere ale zilei de mucava
din suflarea Destinului nostru.

16. Celui învins

Nu există viaţă învinsă,
ci doar Iluzie
ce nu poate fi visată altfel,
atunci când
ne hrănim cu ţărâna florilor de mai,
spre a deveni gladiatorii
furtunilor din paşii,
ce au călcat adeseori
calea suspiciunilor greşite,
iele ale întunericului
din speranţele noastre.

Eşti parte din Dumnezeu,
ce nu poate fi învins decât de propriul sine,
de aceea lasă-ţi întunericul viselor
să bântuie numai pentru aflarea
Luminii divine din tine.

17. De aş fi

De aş fi ploaia,
tu ai fi norul meu,
de aş fi dorul,
tu ai fi iubirea mea,
de aş fi veşnicia,
tu ai fi clipa vieţii mele,
de aş fi pământul,
tu ai fi cerul meu,
de aş fi ramul,
tu ai fi tulpina mea,
de aş fi lacrima,
tu ai fi oceanul meu,
de aş fi pleoapa,
tu ai fi privirea mea,
de aş fi inima,
tu ai fi sângele meu,
de aş fi noaptea,
tu ai fi ziua mea
de-aş fi lumina,
tu ai fi Dumnezeul meu.

18. Suflet şi cuvinte

Suflet,
înţeles de cer,
inimă,
bătălii între doruri,
cuvinte,
dacă nu sunt vorbe,
ard stelele timpului nostru,
cosite de dragul tău,
şi aşternute în părul sentimentelor,
la ceas de destin.

Talaz,
etern în căutarea unui ţărm al inimii tale,
lacrimă,
sfârşitul unui nou început înecat de vise,
viaţă,
o cale pietruită cu sudoare spre moarte,
iubire,
unicul dar al eternităţii.

19. O pagină ruptă de iubire

Arată-mi pagina din mine,
care şi-ar fi uitat scrisul
dorului tău.

Respiră-mi inima privirii,
atât de departe de răsăritul
uitării de tine.

Doar paşii primăverii iubirii tale,
vor reuşi vreodată,
să intre în cetatea dorului meu.

Linişte de artă a unei amintiri,
soarele misterului vieţii mele,
apus la ceas de uitare?

Trandafir cu spinii ofiliţi,
singurătate a străzii destinului meu,
primii fulgi din neaua amintirii...

Te vreau, acum, aici, nemuritoare din mine,
perfecţiune a zorilor,
inunzi această lume păcătoasă.

Departe te simt acum, prea rupt de mine,
eu suflet de coală mototolită,
aruncată la coşul de gunoi al Timpului,

tu înger ce nu şi-a înţeles niciodată,
paradisul lacrimilor înecate în fericire....

Vise rupte dincolo de frunzele căzute
 a nu ştiu câta oară, trecute demult dintre noi,
muguri ai unei amintiri.

Aş vrea să-mi înţelegi menirea aripilor
 prea frânte de amurgul înlăcrimat din noi,
căzute la tălpile marii noastre iubiri.

20. Compromis

Ferigă de adevăr,
umbrită mereu de Destin,
limită de viaţă,
spini mântuitori şi mult sânge,
iată compromisul omului cu lumea.

Religii mafiote
şi cruci transformate în ruguri,
noroi în venele gândurilor,
nenăscute fiinţe îşi aşteaptă dreptul,
la suferinţă.

Cizme încercănate
de prea mult mers,
rupte şi găurite
în talpa soartei lor.

fabrici ruinate de speranţe,
legi indescifrabile şi răspopite,
pentru a alimenta viitorul cu un trecut
la fel de jalnic precum prezentul,
înstrăinat de sinele omului.

21. Turnul de Cristal

Pierdut în Turnul de Cristal
cerul devine spart,
cioburi de deşertăciune,
umezesc gândurile amurgului
căruia i-a murit demult răsăritul.

Plictisite şi nefârşite,
stoluri de vorbe goale,
zboară peste cimitirul pasiunilor
adânc înmormântate,
sub ţărâna de plumb a uitării.

Doar orologiul surd şi disperat,
îşi mai bate Timpul,
copil neastâmpărat,
ce face numai prostii,
spărgând până şi cioburile deşertăciunii,
ale cerului din Turnul de Cristal.

22. Adevăr, ţărână şi furtună

Lasă-mă să modelez
lutul privirii tale,
să-i mai las o toartă aici,
sau un început de destin,
să-l fac mai atrăgător,
suspin de roată,
mă doare cum mă ameţeşti,
cuvânt de speranţă,
înger cu mâinile murdare de noroi,
prea mult patos în promisiunea zilei renaşterii
cu atât de multă furtună,
încât până şi tu,
ai murit în sufletul ameţit de roata,
olarului din mine.

Îţi mai aminteşti paşii nenorociţi de lut,
care ne-au purtat împreună,
dându-ne viaţă,
învăţând să murim,
fără noroiul ploilor din noi,
eterni trăiam în paradis ,
când ţărâna se săruta cu ploaia?

Şi-atunci am crezut,
că totul moare în toamna promisiunii
de a ne mai revedea vreodată,
iar cerul stigmatizat de suflarea sărutului tău,

va înnebuni de - atât de multă furtună,
ce-şi dorea ploaia dorului tău,
despărţită de - atât de demult de senin.

23. Cenuşă şi uitare

Prea singur,
rob de Dumnezeu,
mă îndrept spre eternitatea,
amintirii tale.

Care cenuşă,
mai poate să-şi înveţe,
flacăra naşterii sale?

Spre ţărmul cărui dor,
vom naviga în viitor,
fără să ne cunoaştem speranţa?

Cine am fi noi,
orfanii de propria viaţă,
dacă nu ar exista Dumnezeu?

Cât de departe am alerga,
legaţi de lanţurile robiei iubirii din noi,
fără să putem uita?

24. Şi dacă ne-am avea

Şi dacă ne-am avea,
ce am mai face cu eternitatea iubirii,
am lăsa-o pe taraba gândurilor
sau am vinde-o împlinirii sângelui din noi?

Şi dacă ne-am avea,
întreaga eternitate a Lui Dumnezeu,
ar mai fi aceeaşi?

Şi dacă ne-am avea,
care piatră ar mai deveni ţărână,
iar noi nesfârşire,
fără să înţelegem Iluzia Vieţii,
ce ne-a născut,
infirmi de noi înşine?

Şi dacă ne-am avea,
cu toţii am fi o întrebare,
care alături de viaţă,
ne-a născut moartea,
în care să credem,
abia la apusul zorilor din noi.

Şi dacă ne-am avea.........
am mai redeveni noi cei de zi cu zi,
ucişi de fiecare clipă,
cu propria ei moarte?

25. Iarna vieţii

Colţii crengilor
rănite de asfaltul negru al furtunii,
făclii sângerânde
pe mormintele cuvintelor.

Nori fără ploile adevărului,
sălcii care-şi încremenesc ramurile lacrimilor,
pe oglinda spartă
de talazurile oceanului suferinţei nesfârşite.

Fiinţe în derivă,
stoluri de iluzii ale vieţii rătăcesc,
căutând ţărmurile calde,
neatinse vreodată de iarna vieţii.

26. Rugină

Orizonturi pline de urzeala roşie a viitorului,
sânge de granit sfărâmat de doina cuvântului,
linişte mormântală ce decorezi
lumea de vise ciobite
a destinului meu.

Corăbii de speranţe,
nu şi-au mai găsit niciodată portul,
nici la marginea râului apei vieţii,
poluat de răutatea ruginii din sufletele
ce nu pot renunţa la moarte,
chiar dacă se cred eterne uneori.

Stea căzătoare,
făclie de absolut,
lasă-mi lumina divină din mine,
să-mi înţeleagă inima.

27. Învăţ să renasc prin tine

Cât de singură trebuia să fi fost
această lume fără ochii tăi,
floare de vis prin care Dumnezeu devine,
fericit de creaţia Sa.

Eşti şi vei fi Lumina Divină,
renăscută printre stelele
ce au uitat să mai moară vreodată,
privind către destinul lacrimii tale.

Enigmă a cerului din mine,
ulcior cu apa vieţii,
învaţ să renasc prin tine,
părăsind deşertăciunea acestei vieţi.

28. De te-aş avea

Te-aş prinde,
la butoniera sufletului meu,
la fel de nesupusă poveste de iubire,
înger al cărui legământ a amuţit,
perdeaua de vise,
a destinului meu.

Te-aş ninge,
cu Dumnezeul vieţii mele,
liber de orice simţăminte de durere,
regină a cerului senin din mine,
căzută în prăpastia dorului meu.

Te-aş dori,
cum numai îngerii îşi pot permite,
să iubească atât de mult,
o inimă ce nu a mai fost,
pângărită de lume,
niciodată!

29. De toate, de toţi

De toate,
 zăpezile sufletelor noastre
ar muri la fel de reci
precum s-au născut,
în ochii,
 Luminii Divine din noi.........

De toţi ochii noştrii
ar înţelege,
lacrima absurdului din sufletul lor,
ce se prelinge supusă peste obrazul,
Timpului,
 care ne-a renegat de atâtea ori,
arătându-l,
inecertitudinii din noi.

De toate mănunchiurile,
 de raze ale iubirii,
ar înţelege că doar noi,
mai existăm,
 înaintea acestei apocalipse,
a iubirilor divine.

30. Fără Tine râu al iubirii

Ceaţa rădăcinilor din mine,
se reped asupra primei ninsori,
de gânduri înamorate,
lecţie de uitare,
mai ales atunci,
când râul iubirii noastre,
inunda cu suflul vieţii tale,
pierdut din mine,
paradisul.

Cât de demult ar fi murit Timpul,
fără de zâmbetul sărutului tău,
asupra condamnării mele la moarte,
de clipa în care m-am născut?

31. Lipsă de înţeles

Te iubesc ninsoare din mine,
hotar de nemurire,
amurg de sărut,
libertate înţeleasă doar de Dumnezeul,
ce-L pe care nu-L pot înţelege.

Aripi de dor,
zbor spre nemurire,
câmp de promisiuni,
cioburi de întâlniri,
î-mi înţeapă tălpile desculţe,
de Tine.

32. Poetul iubirii

Cât de mult crezi în ţărâna,
fiecărui cuvânt iertat de Dumnezeu,
fericire a ninsorilor din mine,
prea îngheţate de moartea
ierbii sentimentelor ce a ruginit,
departe de lumina iubirii,
întâlnirii noastre.

A fi poet,
alături de libertatea,
sărutului tău,
înseamnă a muri,
cu prima ploaie a dorului de tine.

33. Eternităţile din noi

Harfa inimii mele,
 şi-a pierdut coardele vieţii,
fără inima Ta,
furtună a dorului rămas sub norii,
unei lumi ce nu a învăţat,
 să existe fără Tine,
lumină din sărutul
amintirii mele,
lacrimă binecuvântată,
 de strada întâlnirii noastre,
scursă pe uitarea unui Timp,
adormit pentru veşnicie,
amurg de vise,
care nu s-au mai împlinit niciodată,
de când ne-am despărţit
 eterintăţile din noi.

34. Unde mai eşti Tu

Lasă-mi ancora vieţii
să atingă ţărâna
eternităţii noastre,
pustiu de necuvinte,
ce încă nu s-au născut,
libertate de ocară,
rămasă stingheră
înaintea Dorului nostru,
pierdut de Dumnezeu la loteria,
facerii acestei lumi prea grele,
de surâsul inimilor noastre,
mistuite de valurile
promisiunilor unei morţi,
care ne-a înecat speranţele,
răsăritului din noi,
înlocuite cu amurgul dogmelor,
unor inimi,
care nu au existat niciodată
în sărutul nostru.

Atunci unde mai eşti tu,
înger din granitul vieţii mele?
Libertate a darului acestei lumi,
prorocite de Destinul Lui Dumnezeu?

35. Dumnezeu şi Cuvânt

Uitare a legilor firii,
cred în sensul nemuririi
mai rece decât gheaţa amintirii,
foc al iubirii
ars de Cuvânt,
în zborul său dedicat vieţii,
murite de dinainte de a se naşte,
iluzie a speranţei unui Dumnezeu,
care ar fi dorit
să devină,
imperfect prin noi,
sătul fiind de atâta perfecţiune
a singurătăţii prea eterne
din El.

Şi astfel Dumnezeu s-a întrupat
în propriul Cuvânt,
creindu-ne o lume,
a înţelesurilor dintre bine şi rău,
fericire şi suferinţă,
la care aspira Dumnezeu,
sătul de atât de mult bine,
de atât de multă fericire?

36. Odată

Inimă de cer,
lumină din iubire,
floare a dorului,
crăiasă a speranţei,
lacrimă a infinitului,
petală a nemuririi,
ţărm al ochilor mei,
de ce ai îmbrăţişat,
deşertăciunea lumii,
născându-te,
ca toate celelalte nimfe,
într-un van al uitării,
de tine, de mine, de noi,
zăpadă topită a destinului meu,
scursă în şanţurile ridurilor,
pe care le-a sculptat Timpul,
feţelor amintirii mele,
prea bătrână acum,
să te mai poată privi,
în ochii de odinioară,
orbită de neîncrederea,
iubirii mai bătrână decât vremea,
în mantaua căreia ne înveşmântam,
odată.

37. Inimă de piatră

Şi-am despicat scoarţa Clipei mele,
şi ce-am găsit?

Erai doar tu cu inima de piatră,
a veşniciei din mine,
aruncată la coşul de gunoi,
al suferinţei,
apei care ninge cu suflarea acestei lumi,
învolburată de Destinul nostru,
prea tânăr de nemurire,
prea mort de viaţă.
prea puţin pentru veşnicia zorilor,
opriţi de Timpul,
care te plăcea mai mult decât piatra,
aruncată de cel,
ce n-ar fi greşit niciodată,
într-o Biblie a Armaghedonului.

38. Cu toţii suntem zei

Toţi bătrânii Ierihonului,
nu-şi mai înţeleg bărbile seci,
de - atâtea apocalipse,
desprinse din coastele,
unor blesteme.

Nici magii vrăşmaşi ai timpurilor,
nu mai au un legământ al granitului,
prea fărâmat de piatra de hotar,
a Timpului din noi.

Nevăstuici ieftine de marmură,
prinse în plasa Clipei,
se istovesc ameninţătoare,
de iubirea unui Zeu,
al nimănui!

39. Foc de Cuvânt

Foc de Cuvânt,
văpaie de durere,
sentiment de flamură
 a inimii mele,
crez de cleştar,
 nins cu smerenie,
lume de jar,
cine să te sperie?

Vină de cult,
cred în Cuvânt,
zare de dor,
al cărui Amor,
sânge de lacrimă,
inimă sadică,
cred într-un nor,
al vieţii actor.

40. Iele înlăcrimate

Reflux de gânduri,
drumuri şi sâmburi de amintiri,
vorbe de vânt,
paşi de mormânt,
aripi de foc,
în lume iau loc,
furtuni de inimi,
jocuri de patimi,
iele cu lacrimi,
pe râul ce desparte,
viaţa de moarte.

Iele de lacrimi,
plutesc pe ţărâna,
sărutului nostru,
apocalipse solitare,
fără să - nţeleagă rostul,
între trecut şi uitare,
se-aprind din noapte-n zori,
din neguri cu ninsori,
de cuvinte nenăscute încă,
ce vor durea sau vor aduce fericirea,
noilor vremuri.

41. Inimi îngheţate

Care petală
 nu- şi are norocul alături de tulpină,
sau stea faţă de Universul ei?

Zăpezi de amintiri
troienesc inimile îngheţate,
spaţii deschise
de speranţe senine,
îşi caută orizont la mica publicitate
în jurnalul Lui Dumnezeu.

Triste şi grăbite,
clipele vieţilor,
se aştern troienind trecutul,
cu noi urme,
de prezent ce arde,
topind până şi bruma de inimi
ce ne-au mai rămas,
chiar şi aşa,
 îngheţate.

42. Oh, iubire mugure de vis

Oh, iubire
singurătate în mulţime,
muguri de vise în primăveri de speranţe,
senin nesfârşit de dor,
ploi repezi de săruturi,
se preling peste spinii clipelor,
cu aşteptări prelungi,
pentru un strop de fericire,
o întâlnire,
în ploaia ce a fost cândva,
mugurul unui vis,
de a te avea alături.

Oh, iubire
arşiţă de cuvinte,
aprinse pe rugul inimii,
la care ne rugăm
zeilor mugurilor de vise,
pentru o nouă primăvară,
ştiind că ce-a pierdută
nu se va mai întoarce niciodată,
va fi o nouă cale străină şi rece,
în care ne vom amăgi,
că mugurii de vise,
sunt tot aceea de atunci,
ce căutau,
primăveri de speranţe.

43. Cuib părăsit

Cer de plumb pe bolta inimii mele,
răsărit de gheaţă,
în lacrima prelinsă
pe amintirea de hârtie îngălbenită
şi apoi aruncată,
în cuibul părăsit,
până şi de vremea zilei,
naufragiată în furtuna rutinei
de acum.

Sfinţi părinţi
ai cuiburilor părăsite de inimi,
de ce nu vă întoarceţi
în sângele greu al gândurilor noastre,
pentru a ne învăţa
să sfinţim iubirea?

Am să mă rog Doamne,
în catedralele de doruri
ale simţirii mele,
îngenunchind la Crişti însângeraţi,
ai destinelor noastre,
din care se hrăneşte Timpul acestei lumi.

Aripi de cer duceţi-mi visele
spre nesfârşirea Lui Dumnezeu,
unicul care-mi mai poate dărui,

clipa eternităţii,
ochilor tăi de acum.

44. Dumnezeu demodat

Stele de dor,
stele de piatră,
râuri de sudoare
 însângerată,
spală orizonturile
nopţii care răsare,
în zborul nostru
spre moartea viitoare.

Vorbe de vânt,
întuneric în cuvânt,
nori de speranţe,
croşetează furtunile
din sufletele fără şanse,
îmbrăcăminte sentimentală la modă,
pentru un Dumnezeu demodat.

45. Mântuire de iubire

Cenuşă de iubire,
foc al întâmplării,
arzi vorbele vântului,
în depătrările sufletului,
spulberat de regrete.

Ferigă a mânăstirii,
săruturilor noastre,
plantă a ochilor plânşi,
de lumină părăsită,
privire de melc
rămas fără cochilia
mântuirii de suferinţa
fericirii acestei lumi
prea stranii pentru binele,
ce naşte răul.

46. Stele căzătoare

Ninge cu amintiri,
peste troienele gândurilor mele,
stele căzătoare,
fulgi de clipe,
ce adânciţi,
zăpada rece a Timpului,
cu urmele
paşilor stranii ai iubirii,
acoperite acum,
de noi uitări,
devenite peste noaptea speranţelor,
stelele căzătoare,
ale clipelor iubirii noastre.

47. Zbor îngheţat

Prea frig de dorul din mine,
sufletu-mi îngheţat
se dezlănţuie propriei lui naturi,
amintindu-şi că încă mai există,
iubirea.

Nici fâlfâitul aripii
degerate a dorului,
nu-şi poate înţelege zborul,
peste inima frântă a orizontului,
amintirilor privirii tale.

48. Dumnezeu şi Omul

Lacrimi de cenuşă,
plâns al destinului,
viitor de mucava
lasă-mi poarta frigului,
să îngheţe moartea acestei lumi,
obscure şi meschine,
la picioarele creatorului ei,
Omul,
 ce-ar vrea
 să-L înfrângă pe Dumnezeu.

Trecut de migdale amare,
ars sub pragul
incert al Iluziei Vieţii,
clădim o istorie
a atotputerniciei noastre,
muşuroi de furnici,
spulberat de furtunile destinelor
spre zările cardinale,
 ale deşertăciunii,
pierdut sub mantia neagră a morţii,
mai demult decât vremea.

49. Paşi pierduţi

Străzi pietruite cu suspine,
paşi pierduţi loviţi de frigul dorului,
priviri sleite de suflet,
ploi reci de toamnă târzie
a zâmbetului iubirii din noi,
iarba vieţii secerată de uitare,
oră exactă,
pierdută-n zările speranţelor,
libertate a sărutului,
stinsă la margine de drum
a fumuseţii tale,
virgină de dor,
ascunsă de întunercul existenţei,
în buzunarul peticit
al unei iubiri,
de flacără prea umedă,
pentru a mai arde vreodată
focul nemuririi.

50. Spre aceeaşi Moarte...

Lasă-mi destinul să creadă-n
izvorul cerului privirii tale,
liră a dramelor acestei lumi,
dezacordată de clipa eternă
a vieţilor noastre,
absurd la margine de clepsidră,
ce-mi numeri etrnitatea speranţei,
fericire abătută de masacrul
întâmplării de a ne fi născut:
Moartea.

Patimă roasă de rugina
cuvintelor nenăscute din noi,
zefir de iarnă a lacrimilor îngheţate,
de atât de mult abis de nepătruns,
dintre palma inimii tale,
prin ale cărei şanţuri se scurge
apa vieţii mele spre aceeaşi,
Moarte,
a întâmplării de a ne fi murit,
unul pe altul,
Născându-ne etern.

51. Sperând în fericire

Nori de vorbe,
pagini de piatră,
cad peste calea vieţii mele,
îndepărtând-o de tine.

Flacără de lumină,
ce-mi arzi privirea,
nenăscutelor clipe,
peste care ne vom îneca viitorul,
sperând în fericire.

Liberatate de amanet,
jucată la noroc de Destin,
carne putrezită de Timp,
ascuns adânc,
în sângele iubirii mele
pentru tine.

52. Tu şi Eu

Soare,mare şi visare,
dor,amor şi desfătare,
lacrimi,râs şi nerăbdare,
ţărmuri,vise pierdute-n valuri,
de iubire.......

Mare de veşmânt al vieţii,
cer de cuvânt al paşilor tăi,
lumină de libertate,
printre aripi de moarte,
tăcute plutesc....

Peste clipele
deşarte ale inimii mele,
voi gânduri care te-au uitat pe tine,
din inima vieţii lor.....

Rânduri de pagini şterse,
arse pe rugul,
uitării de noi înşine,
atunci când mâna
destinului nostru,
ne-a lăsat să ne înecăm,
pentru totdeauna de noi înşine,
nemaifiind niciodată,
Tu şi Eu.....

53. Strada numelui Uitare

Nu aş dori să devin tabla ştearsă
a literelor destinului tău,
care abia începe,
să-şi înveţe,
singurătatea.

Şi nici drumul paşilor,
prin care am descifrat odată,
tainele iubirii,
aminitire azi,
naufragiată în lacrimile,
dorului vieţilor noastre.

Doar taina Cuvântului,
care ne-a dat viaţă,
mai poate schimba ceva,
în inima Destinului,
nebun de dorul nostru,
pe strada ce a devenit
un nume de Uitare.

54. Împreună sub acelaşi orizont

Nu există cer
fără steaua lui,
nici îngeri
 fără aripile iubirilor
 care să zboare
spre infinitul
 luminii divine din ei,
uitând de inima ta.

Cât de departe să fie,
nemurirea Lui Dumnezeu
de zâmbetul tău,
rază de soare
a luminii stinse din mine
de vântul rece al uitării
de noi?

Prea mult întuneric
am îmbrăţişat
 în amintirea Destinului
ce trage să moară
fără farmecul tău,
stea de cer
prea singură de lacrimile,
nopţii din mine.

Şi am alergat spre ţărmul dimineţii,

unde zorii amintirilor tale,
s-au uscat pe obrazul
ridurilor timpului meu uitat,
de visul Lui Dumnezeu,
privindu-mi aripile frânte,
spre orizontul
pe care-l îmbrăţişam undeva-cândva,
împreună.......

55. Destin, Lumină, Fericire

Abis de speranţe
şi clepsidre sparte,
în cioburi de iubire,
la tălpile cerului din mine,
prea grele de timpul,
supărat pe propriul său,
Destin.

Nici stropii lacrimilor,
ploii Lui Dumnezeu,
nu mai ajută ţărâna vieţii,
deşert ce nu va mai deveni
 niciodată fertil,
fără privirea eternităţii din tine,
Lumină.

Doar flamuri rupte,
acum cârpele dorului nostru,
şterg praful dureros de murdar
al gândurilor ce au fost
undeva - cândva iubirile eterne ale,
Fericirii.

56. Zorii dorului

Balansoar de vise,
nopţi pline
de coşmarurile,
firii cu nume de viaţă,
spaţii ce nu pot fi locuite
cu sufletul,
fără a naufragia,
în lacrimile dorului.

Stânci sfărâmate,
de inima ta,
nisip dus de valurile,
pălmilor crezului meu,
în Dumnezeul din tine
care mi-a învins speranţa,
spălându-mi dorul cu zorii,
ceţurilor unei amintiri,
ce era să moară în uitare.

57. Cuvântul furtunilor

Câtă furtună
pot ascunde,
pumnii Destinului,
strânşi de parcă,
ar ascunde fericirea,
ce nu vor să o piardă,
la ruleta norocului pierdut,
de Dumnezeul viselor
atunci când acesta a născut
Cuvântul,
întrupat prea greu în iubire,
stâlp de hotar al suferinţei,
ce rugineşte alături de fericire,
printre buruienile clipelor,
pe care nu le mai prăşeşte nimeni.

58. Adio iubire

Cât de liber
ar fi fost
Cuvântul
ce a născut această lume,
fără inima ta?

Dar vântul,
uitării de noi,
pierdut peste zările albastre
ale Destinului nostru,
naufragiat pe oceanul
fără de sfârşit al Clipei,
când ne-am întâlnit?

Nisip de moarte,
timp de Lumină,
braţele iubirii noastre,
cu pălmile îngenuncheate
şi strânse
asemeni unei rugăciuni
de absurd,
în care nu ne mai putem regăsi,
niciodată,
iubirea mea.

De aceea am să las,
sângele absurd al fluviului,
deznădejdii din noi,
rupt din zodia amintirii,

să ne înţeleagă,
despărţirea.

59. Cât de departe poate muri un înger.....?

M-aş înveşmânta,
 în pânza de paianjen,
a sentimentelor tale,
în zborul meu spre o nemărginire,
pe care nici providenţa iubirii,
nu o poate ţese
fără privirea sufletului tău,
răzvrătit pe crucea dorului,
de noi.

În care stâncă a vieţii
 nu sălăşluieşte
nisipul morţii,
pentru care s-a născut
steaua iubirii noastre?

Cât de departe
 poate muri un înger,
după ce şi-a frânt
aripile dorului,
de sărutul întâmplării
de a te fi găsit
în sufletul meu?

Mai aproape de apa însetată
a cerului din noi,
sau dincolo de norii uitării,

parastas,
 al viitorului deja trecut
al acestei lumi?

60. Lumea nimănui

A existat vreodată o lume,
a mântuirii de speranţe,
fără sufletul tău?

Dar o moarte,
care să nu mai învie niciodată,
dacă nu erai tu,
în viaţa cerului meu,
câteodată asuprit de Destin
şi uitat de senin.

Năframă neagră de dor,
peste sângele lacrimii mele,
din mormântul despărţirii,
de noi înşine.

Cine nu ar vrea,
ţărmul zâmbetului tău,
la picioarele soartei sale?

Nu te vreau,
rămas bun în norii uitării,
şi nici urme de aripi
prăfuite de singurătatea,
clipei care s-a frânt în noi.

61. Sudoare tristă

Şi-ai zgâriat cu unghiile
sufletul destinului meu
rupt din coapsa stâncii
care ne-a măcinat
Iluziile Vieţii.

Prea departe
e noroiul ce ne-a născut,
mai vii,
decât eram ţărâna nimănui,
la capăt de drum al Universului,
ce aveam impresia
că este atent cu noi,
la cezariana iubirii de noi înşine.

Libertate a morţii,
unic adevăr de Lumină al Lumii,
priveşte dincolo de culorile
fiecărei minciuni ale zăpezii,
căzute din mila unora sau altora,
care-L îmbracă pe Dumnezeu,
cu broboane de sudoare tristă,
la capăt de drum al vieţii.

62. Recviemul unei flăcări

Când focul privirii tale
 îşi va uita flăcările,
pierdute în pustiul ploii amintirii
ce trosnesc sub paşii morţii
unor vreascuri de cenuşă
care erau odată
 ochii noştrii ce se căutau,
regăsind acum zădărnicia
lumii unei iubiri
pe care n-am înţeles-o niciodată
atunci vom redeveni
cei aleşi de Destin,
 drept candidaţi la mântuire.

Când întreaga ceaţă a creaţiei
va deveni ziua marii noastre regăsiri,
vom rupe în bucăţi de melc
ce şi-a pierdut cochilia,
 foaia pe care-şi scria Timpul
vrutele şi nevrutele acestei lumi
redevenind speranţa cu aripile frânte
ce-şi aşteaptă cuminte şi tăcută,
ca un dat, ca un dar, ca un hotar,
moartea.

63. Iubire anonimă

Te rog nu mai fi anonima,
ce-mi sperie şansa de somn,
şi spune-mi că-mi ningi cu cuvinte
viaţa de dor şi nesomn.

Eşti înger de cer şi de patimi,
eşti ploaie de dor şi de-amor,
eşti tot ce un gând are lacrimi,
eşti viaţa mea te ador.

Şi tu anonimă din vise,
ce-mi scrii nopţii inimii mele,
eşti înger ce-mi fură cuvinte,
din cerul iubirii de stele.

Şi-aş scrie-n cuvinte pe tine,
ce mal mi-a ales inima,
tu zâmbet şăgalnic de patimi,
eu clipa de dor draga mea.

Şi-atunci am să cer îndurare,
prin val sau ninsori viscolite,
tu ce eşti iubirea cea mare,
a dorului zilei lovite.

Te vreau cum ar spune amurgul,
ce-şi varsă o lacrimă-n cer,
tu iz de iubire eternă,
mai cred, mai aştept şi mai sper.

64. Iubire rănită

Doar singur printre bulevarde,
mă nimeresc lovind un vis,
crezând în pasărea măiastră,
a unor şoapte –n paradis.

Şi-n depărtarea dintre mine,
ce-aş saluta un înger palid,
rugini de vise şi de patimi,
fantomă-nveţi a   trece candid.

Şi-atunci de ce să respirăm,
iubirea ce- ngheaţă demult,
uitată de pe lumea asta,
noi mai aveam un singur cult?

Plecat din tine diamantul,
neşlefuit de un cuvânt,
azi ruginit la poarta vieţii,
pierdute-n gând vorbe de vânt.

Tu doar rugină şi eu vină,
suntem un port cu paşi desculţi,
unde catargele se-nclină,
de clipe cu bocancii rupţi.

Şi-aş mai putea din depărtare,
să cred în visul de granit,

al lacrimii ce nu mai moare,
ce o iubire a rănit?

65. Gânduri de plumb

Şi-am rupt,
din pâinea ţărânii din mine,
să mă redau eternităţii
orizontului înfometat
de zilele norilor,
nuntite cu noaptea,
gândurilor de plumb,
ce cad greoi
peste sânii cuvintelor noastre,
amintiri trecute de senectutea,
propriului ocean al speranţelor,
mai pluteau încă în derivă,
pe apa vieţii.

66. Deşertăciunea destinului

Scoarţa cărţii Destinului,
 aruncate haotic
 peste paşii de tinichea ieftină
a viselor ucise de sex,
în lumea tuturor deşertăciunilor posibile.

Vorbe atât de îngheţate
încât şi-au pierdut demult
aripile sensurilor,
prin care credeam
 că va mai putea zbura iubirea.

67. Cioburi de clipe uşoare

Ramele ochelarilor speranţei,
au ajuns să cuprindă
doar cioburi de iubire,
în privirea lor plumbuită
de orizontul îngheţat şi inert
al Cuvântului Lui Dumnezeu
ce a născut lumea.

Romanţele femeilor de clipe uşoare,
amăgesc Timpul vieţii,
cu noi iluzii din lada de zestre,
a Deşertăciunii deşertăciunilor,
dăruită tâmplelor îngândurate
ale sângelui tăiat
în cioburile de clipe uşoare,
care se întreabă mereu,
de ce s-a mai născut?

68. Ţinându-ne de mâna Destinului

Stelele de cristal ale uitării,
ciobite la colţurile dorinţelor,
cad neputincioase
pe visul de aramă,
al ulciorului înecat,
demult în apa morţii,
chiar dacă a fost plămădit,
de iubirea luminii din noi,
când eram două suflete,
ce se ţineau de mâna Destinului,
în parcul solitar al fericirii,
măturată de viscolul absurdului,
pentru un Timp faţă de care
nici nu am existat vreodată.

69. Cântec de sirenă

Rup adânc tăcerea stâncii,
luminii din dorul sirenei,
de cântec îngheţat,
la margine de apocalipsă,
unde nici credinţele întregii lumi,
nu au mai ajuns vreodată,
indiferent cât de mult
ar fi crezut sau nu,
în iubirea mea pentru tine.

Ce simte nisipul
despre clepsidra spartă,
a sângelui său,
prin care-şi scurgea cândva-undeva,
disperarea?
Dar oceanul
despre numărul valurilor
dorurilor sale,
după nemurirea ochilor tăi?

70. Muritorii nemuririi

Rădăcină a luminii,
cristal îngheţat de eternitatea visului,
scoarţă amară ce-şi cuprinde tulpina,
bine şi rău, frumos şi urât,
iată esenţa zilei pe care o cerşim
vieţii de azi pe mâine,
noi muritorii nemuririi
zeii râncezi ai neantului,
faţă de care ne dorim demiurgi.

Pace amară a laşităţii,
măreţie topită pe asfaltul deznădejdii,
lacrimi stinse de furtuna rece a imposturii,
zoaie de ranguri măreţe
care nu-şi mai găsesc coşul de gunoi
al istoriei, falsificată, trucată, înşelată,
plastilină în mâinile murdare ale imposturii,
unor sentimente soioase de lideri
pentru care cerul este haznaua
gândurilor fără stele
iar lumina un veşnic întuneric,
ce ni-l propovăduiesc nouă,
ca fiind măreţii zori ai vieţii.

71. Păcatul de-a iubi

Am călcat păcatul naşterii mele,
cu potcoava sfărâmată a Destinului,
ruginită de dorul inimii tale,
încât nici Pământul patimilor,
ochilor dorinţelor tale,
nu ar fi acceptat moartea
clepsidrei din noi,
înger din lumea celor care cresc,
în vânătăile clipelor de iubire,
ce-şi îngroaşă coşmarul,
propriilor clipe cu prea mult Destin,
desprins din credinţele morţilor
ce nu au mai avut,
dreptul la Lumina Divină
a iubirilor noastre de nicăieri,
şi de niciunde,
Tu Aminitire a lepădării de viaţă,
de ce m-ai născut,
mai mort de mine însumi,
decât botezul firii mele,
înecat în cristelniţa păcatului,
de- a iubi!

72. Adevărul Destinului

În care casă a luminii
aş mai găsi dreptatea adevărului,
suspinului meu,
lepădat de mama adevărului,
ruptă din sângele Cuvântului,
Lui Dumnezeu!?

Spre care groapă de incertitudine,
aş mai reuşi să-mi sap,
propria mea moarte,
atât de departe de vina
de a mă fi născut?

Şi unde aş mai regăsi,
norii apei vieţii ce m-au îndemnat,
să-mi caut moartea,
în ziua naşterii destinului meu?

73. Păsări de pradă

Am alunecat pe şotronul şters al zilei,
care şi-a pierdut lumina vederii,
de mai demult decât Vremea sumbră
care cerşeşte pe strada vieţii: Moartea.

Păsările de pradă ale Destinului,
se reped strigând isteric
spre clipa dorului meu pentru tine.

Voci surde,
bătătorite de colbul orizontului pierdut
se pierd în vorbe înecate de spaima
mântuirii de noi înşine.

Rădăcinile cuvintelor putrezite,
siluiesc iubirile în descompunere,
care au uitat prea demult,
că în lume mai existau
până şi lacrimi,
dor şi ninsori de vise.

74. Când Dumnezeu uită

S-a spart
cadranul ceasului
iubirii acestei lumi,
rămânând doar amintirea,
 orei exacte,
a unei întâlniri,
 duse de corbii uitării,
în tăriile cerului sângelui nostru
care nu ne mai aparţineau demult.

Am rătăcit,
 printre ierburile suferinţei,
uscate şi ele,
de un Dumnezeu dezinteresat,
de ochii care nu s-au mai regăsit niciodată,
în Lumina Divină a Lui.

75. Viaţa morţii fără tine

Lasă-mi moartea să-şi trăiască viaţa
departe de tine.

Dor spart pe podeaua putrezită a speranţei
într-o revedere.

Nori de gânduri lovesc în furtuna viselor mele
sărutul tău uitat.

Plămâni fără aerul iubirii se răsucesc în mormintele,
clipelor mele fără tine.

76. Gânduri troienite

Gheaţa răsăritului zăpezii din inima ta,
lăcrimează a ninsoare,
de clipe viscolite,
răsfirate pe asfaltul negru
 al gândurilor troienite,
de speranţa amurgului din noi,
care-şi licăreşte ultimele raze de lumină,
încercând să le vândă cât mai scump,
pe taraba prăfuită a vieţii,
propriilor noastre inimi.

77. Amintire şi uitare

Luminează-mi zborul
spre paradisul amintirii tale,
în care sper să exist,
unde îngerii libertăţii fericirii,
îşi înţeleg până şi aripile,
frânte undeva-cândva
de Dumnezeu,
pentru trufia de a recunoaşte,
marea noastră iubire.

Întoarce-ţi faţa spre infernul din mine,
flacără a nădejdii,
ce-mi arzi destinul pe rugul
deşertăciunii acestei lumi,
născute pentru a iubi,
uitarea mai mult decât aminirea.

78. Pentru totdeauna, pentru veşnicie.......

Pierdut în zarea zâmbetului tău solar
Am alergat spre raza de iubire
pe care ne-a promis-o Dumnezeu
când s-a gândit la acest cer
al vieţilor noastre.

Vrând iubire veşnică,
m-am trezit sărutându-ţi paşii eternităţii
neştiind că aceştia ne duc spre moarte.

Fără să vreau am îmbrăţişat
trupul morţii din noi,
simţindu-i buzele reci ale clipei
ce nu ne-a redat eternitatea iubirii,
atât de mult visată,
uitându-ne pentru totdeauna,
pierzându-ne pentru veşnicie.........

79. Parfum de eternitate

Am stors zăpada zâmbetului tău,
până s-a aprins în steaua nemuririi
unei amintiri ce va rătăci,
în universul patimii Lui Dumnezeu
după paşii dorinţelor noastre
de a fi alături.

Toate porţile inimilor paradisului,
se vor aprinde pentru paşii tăi
încât vor lumina în locul stelelor căzătoare,
iubirea noastră de-a pururi,
cu parfumul lor de eternitate.